

Enis Batur

Kravat

Roman

1

Birinci mekân şöyle bir yer: Bir havuzu, bir insan akvaryumunu andıran, camduvarlarla, üzerleri tavandan bir karış aşağıda açıkta kalan separatörlerle bölünmüş büyük bir salon: Ajans'ın (evet, bir tanıtım ve halkla ilişkiler şirketinin, herkesin reklam şirketi olarak işlevini kısalttığı bir işyerinin Balmumcu'daki merkezindeyiz: Bahçe içinde, iki katlı şık bir ev) "yaratıcı grubu" burada çalışıyor.

Herşey, yılbaşından az önce (şimdi bir sonraki Kasım ayındayız), Ajans'ın sevimli, yakışıklı, dehşet içten pazarlıklı patronu UB'nin, konfeksiyon imparatorluğu A&A'in reklam müdürüyle buluştuğu akşam yemeğinin ertesinde başladı. Sabah 9.30'da toplantıya çağrıldık. Adamlar ajans değiştirmek istiyorlarmış, birden olmazmış tabii, ama bir yeni ürün için adam gibi bir proje geliştirebilirsek, geri si çorap söküğü olabilecekmış. İma etmeden edememişti: Başarı, bizler için de ufak çapta köşe dönme demeye gelecekti. R huyarı arabasını, L şıfıntısı gedikli sevgilisini değiştirebilecekti. Asıl sürpriz, projenin AH'ye yüklenmesi oldu. Adamlar biraz fırlama bir yaklaşım beklentisi içindelermiş, "temiz iş"ten sıkılmışlar. Bu durumda riskli olmasına riskli, ama -işin açığı- yanlış sayılamayacak bir seçimdi AH'yi öne çekmek: Şuydu buydu ama, yaratıcı bir kaçığı bizimkisi.

Herşey o Balmumcu'ya geldiğinde başlamış da sayılabilir. Gün gibi hatırlıyorum; ilan metnini bana yazdırdı, başvuruların ilk elemesini dolayısıyla yapmam istendi. Ortalık *reklamcılıkta iyi para var*'cı kaynıyordu, fişek bozuntusu oğlanlar, mutena kızlar üşüşmüştü, koşullar arasında 30 yaş sınırı vardı ya, civcivler kâğıtları doldurmuşlardı. Ne cv'ler! Anneleri sınavöncesi iyi çalışmış, kayıt sonrası genler salıverilmiş, çocuklar da iyi okumuşlardı hani. Hepsini biraz anadil özürlü, bıraksan İngilizce yazacaklar dertlerini. Bir kızı gözüm tutmuştu, derlitoplu bir ifade, inci gibi bir yazı, titiz ve düzgün olduğu kesin. (Şimdi AH'nin masasında oturan uzun düz saçlı, kumral, gözlüklü, biraz dolgun bacaklı hanfendi). Bir de onun kâğıdını ayırmıştım, görsünler diye. Karmakarışık bir kafa, kelimelerle ip cambazı gibi oynuyor, *trapezden düşebilir* diye yazmışım kenara, kırmızı ispirtolu kalemimle. *Görelim*, dediği UB, *onu da muhakkak bir görelim, düşerse düşsün hem, aşağıya nasıl olsa file gereriz*. Öyle olmuyor işte. Oynarsan, deliniverir. Gerçi işin buralara geleceğini kim akıl edebilirdi. Mülakat günü, bu sefer bizimkilerin kafası karıştıydı: Ajans'ın sıkıntı balonunu patlatıp parlak işlerin çıkmasına yol açabilirdi, bir; ortalığı dağıtıp, iş disiplininin

ve çalışma düzeninin içine edilmesine yol açabilirdi, iki. Üç, dedi patron: *Dalağımı yararsa yolun açık olsun denir.* Ajans'ın tuhafiye kontenjanını tek başıma işgâl etmeyeceğim anlaşıl-
mıştı: "Temiz iş"ten patron da sıkıldıydı, sıkılmakta haklı olduğunu, piyasadaki "trend" gösterecekti.